

zoran mirković

4 PESME

LUTKA, ŽENA...

Noseći u svojim telima, u trbuhu, oko krila, porod svog ličnog nakita kao plejadu uzbuđenih životinja neuklonjivih rasecanjem

podobne pripremljenoj lomači gde na crvenom polju od hrapavih krljušti leže te pretile životinje osemenjivači, prouzrokovajući žrtve bogu ponavljanja koji je bez pamćenja

Isključivo vodena para iz pehara leptirovog kao osmica beskrajna u kom ležištu omamljena svilenom naga žena-lutka

bela čaplja iz izvora bogatih srebrom silurskog naroda, iz nekropola, iz temena pretki

A s druge strane na zvezdotoku, krila raširenih udova crna okužena zločinom što pesništvo je posmrtno i prouzrokovatelj životnog kraja, čaurom svilenom obgrljena, u koju, smaku sklon narod hrli pre nego iz lobanje iscuri modrocrcven kao lice pijanice, mesečevim perom rasečen, dojuče prepun hlebnjive ljubavi, opnast

gazi po trbuhu opustele prašnike kao uzročnike uspaljenosti kraj kojih mnoštvo bića neoformljenih, neočovečenih nadiru na rodničke izlaze, oštećeni zracima i ljubavnim preterivanjima

začas postaju razumni pepeo obavijen platnom haosa, gde mnoga oplođena jaja obavljaju kretanje zlatne igle na zločinačkom i svodničkom pokrovu od vremena prošlog satkanom, na kom jednu ženu koja nije postojala najviše smo voleli

a ona spava u odsjaju kiselina u našem pamćenju jedini spasilac, semenac, semenpas našeg ponovnog plodenja van komore mozga.

Krvnozuba prevara: hoćeš li da radaš — umrećeš, dok u slanom pesku praskaju okoštale vatre proročanske zemlje

Corona mortis. Ad libidinem ratio sancta vrca penušav požuda kraj nogu maloumne zenice, podrugljiva klica sanjalački umire, dok je zanatlija čerečenja novcima ukivao znak zmije na niti svilene iz kojih zakon hladnoće i zaumlja obavija žitke zvuke semenja

Hladnoća nakrustana na izlučevinama, namamljena zadesom agonije, kroz ljubavni otvor prostrla svoj predsmrtni porod:

Zanošenje, drhtaj i kraj — obuzeta belinom nevinosti uvele niz krilo — a samo Venerin pojas oko sebe i ništa više,

slabosti pokret, personifikaciju noći obalavljenju iz malih nedara, neodoljivo stvarajući prostor zaodenu u spiralu, čiji je početak svugde, a nigde ureza kojim bi stvaranje progrizajući ugledalo jezgru hladnoće.

LEPTIR, TOPLOTA, ANESTEZIJA...

Kad nam crvena ptica cvećem muzike vremenom otvara nožem kukastu moždinu smeštenu u praznini da bude stid i kajanje koži koja neverstvo učini s preplašenim životinjama

U tome času! Časovnik peščani kroz rupu ustiju zasipa kostur jekom gvozdеног peska

Piće nadošlo u suznoj kesici uštavljenju ljuskama jajeta majke Feniksove, uškopljene carice čela ovijenog vencem.

I evo u stubu slane prašine i noći za spajanje božanskog leša i sunčokreta u famnom znaku svetih ljliljana, u žitnom svetilištu

da bi dvoumnim sistemom zaostalim od rođenja izbljuvali korenom zlim kukute srce izumrlo, list krvav

simbol na osovini konusa poput izbrušenog stakla koje su Feničani otkrili kad se još jednom nanovo zabelelo krilo što je otkrivalo stidne otvore kojim je žetva izbljuvana na površinu sveta

Padaju pepelišta augura po asurama, zvekefavo istutnjala iz obredne raži na utrobe izmrvljene, kojima se proračunavala putanja kometa, a sad smežurane u zakon pravatne sabija atom bakra u ljubičaste sfere, tako nastavljajući svoju posvećenost

Sve to.

RASPRAVA O ŽAOKAMA

Čaura je predvajanje praznine ovapnjenjem mikrosveta iz svilenih žlezda leptira, a nicanje dvostruka varka slepila u slepilo

Oblast bića iz kog je lukavstvom praznina proterana, postaje reč strasti, što pali svim česticama zlopogubnog uma jezgra i čvorove mozga, gde izlučena ljubav ranjava rožnjaču, da oslepela zuri prema aspidama obezvređenih litica

Tu prsten na isturenju jeziku torbarskog pacova zlatno progoreva živčanu mrežu nalik na unutrašnji odnos pismena prema sistemu agonije

Oscilacija svedena na prostor nasleđa i bič što hrapave brazde dubi u podavanju žrtvenom obredu, naizgled kao prurušena vatra, sklupčani u jednom kretanju prema opnama stvarajući ih u praskavom ognju

A ta opna je varka između dve praznine od kojih obe imaju moć začeca, te je svemir samo posuvračena materica u vidu levka, a ona uvraćeno savršenstvo nasleđa, gde ograničenje odnosa prisiljava kretanje u spregu između istinitog i davnog, što isprepletani u klici ponavljaju taj jedinstveni oblik tela sazdanog od praznine naseljene iznutra

ORGULJE

Mi mislimo da dodirujemo obične orgulje dodirujući čoveka.

PASKAL.

Gospodar sedam kruna i tri mračna lanca na sedom zidu skuplja zrnevlje maka

Tu noć osvetljena dubokim snom kad se otvaraju vrata u potiljku, pa među orožalim krljuštima velikih orgulja propadaju tela kroz rešetke peći u odsutnosti ugljenisanih plodova nastalih kristalizacijom prostora u koji je prodor nemoguć

Zvuk kroz kičmu pomenen ontogenetskim razvojem klice proceduje tela zaostalim na rođenju, a s njima iz glave i pogubnu metafiziku kroz opnu vaskrsnuća

Džinovske lamele koštane svetlosti otvaraju prostor za prodor u smežurane ganglije podmozga što nakostrešene od približavanja krajnje tačke hladnoće i slepila kojima je čvor života prepunjen, oplemenjen boljkom ko krutoglavu oko u šuplinu zagledano